

БЪЛГАРЧЕТА

Чукна дѣдо Станой звънчето и орлякъ деца налетѣха като гладни пилета въ двора. Сиви облаци лаятъ по баиритѣ, барутенъ димъ пуши откъмъ Балкана, но децата на скачаха въ стаичкитѣ, свиха се кое де свари въ чиноветѣ и плахо зачакаха. Ей сега ще скръъне вратата и ще се покаже учителътъ имъ съ дневника.

Най-после въ коридора се прогълча, децата трепнаха, но вмѣсто учителя имъ на вратата се показа дѣдо Станой.

— Какво клечитѣ, бре? — извика имъ троснато той. — Учителя ви замина за Македония. Я минавайте въ другата стая... общо тамъ ще ви занимава даскалица Йордана.

Децата се спогледаха и се надигаха натѣжени. Учителката Йордана имъ кимна кротко и тѣ нахълтаха усмихнати въ голѣмата училищна стая. Наредиха се до стената, защото всички чинове бѣха препълнени, и зачакаха. Дѣдо Станой притвори вратата и се закашля навънка. Наста на тишина.

— Сега, деца — започна меко учителката — тая година азъ ще ви уча всичкитѣ; ще ви раздѣля на две, едни до обѣдъ, други следъ обѣдъ...

докато се завърне учителътъ ви отъ Македония...

— А кога ще се върне, госпожа? — чуха се отъ различни страни гласове.

— Като свърши годината.

— Оо,—проплакаха нѣкои.

— Не може по рано, деца, нали и тамъ има като васъ българчета, били сж подъ робство, нищо не знаятъ, буквитѣ не знаятъ, другъ езикъ сж ги учили тамъ.

Децата се споглеждатъ.

— Сега вашия учителъ ще ги учи наново да четатъ и пишатъ, та, като се срещнете нейде, да се разберете.

— Далече ли е Македония, госпожа?

— На другия край на България, деца. Македония е българска земя, колко е страдала тая земя, колко е дърпана отъ едни рѣже въ други и сега най-после грѣйна слънцето на свободата и надъ нея. Представете си сега ония окжсани дечица, съ мили сладки личица, съ моливче и тетрадка, какъ се трупатъ около учителя и всѣки иска по-напредъ да се научи на българско четмо и писмо.

— Знамъ ги, госпожа, въ Криводолъ има фурнаджия. „Ке идамъ, ке доамъ.“

— Да, тоя фурнаджия е из-